

ALLAH'IN RIZASINI KAZANMAK: İMTİHAN

“Gece gökyüzüne, yıldızlara baktım; bunlar tanrı olabilir mi?”

Olamaz!

“Ay’a baktım, Bunlar ibadete layık olur mu?”

Doğuyor, batıyor; olamaz!

Güneşe baktım; “En büyüğü bu.” dedim; buna tapılabilir mi?

Olamaz, olamaz, olamaz! Ben bunların hepsinden yüz çevirdim, bunları yaratan Rab-bü’l-âlemîn’e teveccüh ettim, O’na teslim oldum, O’na ibadet ederim, O’ndan gayrıya ibadet etmem.” diyor.

İbrahim *aleyhisselam*’ın Allah indinde makbul olmasının baş sebebi bu:

“Ancak Allah’a ibadet etmek, Allah’tan başka hiçbir şeye ibadet etmemek.”

Biz bu fikri biliyoruz. Bu fikir Fâtiha su-remizin içinde de var:

İyyake na’büdü ve iyyake nesteîn. “An-cak sana ibadet ederiz yâ Rabbi, sadece sana

ibadet ederiz yâ Rabbi!" *Ve iyyâke nesteîn.*
"Yardıma da ancak senden bekleriz, senden isteriz."

"Biz senin yolunda yürüdüğümüz zaman sıkıntılar olabilir ama yardımı sen verirsin. Sen senin yolunda yürüyen kulları mahrum bırakmazsın yâ Rabbi! Mahzun etmezsin yâ Rabbi! Yardımsız, mahsur bırakmazsın yâ Rabbi! Ancak senden isteriz."

a. Her Zaman Nefsimizin Karşısında Olmalıyız

Bu duygu, bu fikir bizde de var.

İbrahim *aleyhisselam*'ın önüne; "Şöyle mi yapayım böyle mi yapayım, şunu yapayım mı yapmayayım mı? Şuraya gideyim mi gitmeyeyim mi?" gibi çeşitli ihtimaller çıktığı zaman daima nefsinin, keyfinin, rahatının karşısında olup Allah'ın rızasına uygun düşen tarafı tercih ederdi. Keyfinin tercih etmezdi.

Bugünkü zamanın insanı keyfini tercih ediyor, nefesine takılıyor; nefsi ne derse onu yapıyor.

"Boş ver ya, gitme şu hayırlı yere!"

"Peki!"

“Yat aŖađı!”

“BaŖ üstüne!”

“Horul horul uyu!”

“Tamam, âlâ, çok güzel!”

Nefsi ne derse onu ilah edinmiŖ, onun sözünü dinliyor. Nefsi içeriden ne söylerse onu yapıyor.

İbrahim *aleyhisselam Halîlullah* olmuŖ; o ne yapıyor?

O da nefesine karŖı çıkıyor. Allah’ın razı olacağı iŖi tercih ediyor. Allah’ın razı olacağı iŖi yaparken Allah yolunda yürüyen insanların başına çeŖitli haller geliyor. Düşmanlar çıkar, mevki makamı sarsılır, yerinden yurdundan olur.

Peygamber Efendimiz’i bu güzel Mekte’den çıkardılar, hicret ettirdiler. Öldürmeye gayret ettiler. Damatlarıyla bile arası bozuldu. Peygamber Efendimiz’in müşrik damadıyla, dünürleriyle, amcalarıyla arası bozuldu.

Önümüze hangi Ŗartlar çıkarsa Allah’ın rızası olan tarafı tercih etmek, dinin özüdür.

Dinin aslı, esası budur. Allah'ın sevgisini kazanmanın yolu budur.

Peki, hangisi Allah'ın rızasına uygun, hangisi Allah'ın rızasına aykırı?

Allah'ın rızasına uygun olanı yapacağım, karar verdim. Allah ne emrederse yapacağım, neden razıysa onu yapacağım, neyi yasakladıysa onu bırakacağım, neden razı olmazsa hoşnut gelmezse onu terk edeceğim.

“Razı mısınız?”

“Razıyım.”

“Razı mısınız?”

“Razıyım.”

Ama çok kimse razı değil. Bunu açıkça söylemeye cesaret edemiyor ama çok kimse razı değil.

Mesela adama; “İçkiyi bırak.” demiş; bırakamıyor. “İçkiyi bırak, içki haram.” deniyor; bırakamıyor.

“Günahı bırak, haramı bırak, gözüne sahip ol, namusuna sahip ol.” bırakamıyor.

“Faiz yemek haram, faiz yeme.” bırakamıyor.

“Sigara içme, sıhhatine zararlı, israf, vücudunun sıhhatini bozuyor.” bırakamıyor.

Diyelim ki hepsini bırakmaya razı. Zor da olsa, ağır da gelse, hoşuna da gitse, hoşuna gitmese de bırakacağım ama yeter ki hangi şeyin Allah’ın rızasına uygun olduğunu bileyim, onu bildiğim zaman şu Allah’ın rızasına uygundur, onu yapacağım.

Hacca gitmek farz, hepimiz biliyoruz. Hacca geldik, zahmetini gözümüz görmüyor, sıkıntısını gözümüz görmüyor. Zekât vermek farz, paramız çıkardık başkasına verdik. Biz kazandık ama başkasına verdik.

Sabah namazında kalkmak lazımmış; uykumuzu terk ettik, kalktık, namazımızı eda ettik. Uykusuz kaldık ama olsun, Allah’ın rızası yerine gelsin.

Her şey bu kadar kolay bilinmiyor. Tabi insan gayret etse bilir, dinine önem verse bilir. Allah’ın rızasını kazanmak en mühim işi olsa bilir. Bizim hayattaki en mühim işimiz, bizim kendi işimiz. Memursak memurluk, müdürsek müdürlük, tüccarsak tüccarlık, esnafsak esnaflık. Halbuki o değil.

Hayatın en mühim işi, Allah'ın rızasını kazanmaktır.

Bu dünyaya neden geldik?

“İmtihan” diye geldik.

O zaman bu dünyanın, hayatın gayesi ne?

İmtihanı kazanmak.

Bu dünya, imtihan mı değil mi?

İmtihan.

Delilin var mı?

الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ
عَمَلًا

*Ellezî haleka'l-mevte ve'l-hayâte li-yeblüveküm eyyüküm ahsenü amelâ.*¹ “‘Hanginiz daha güzel işler yapacak?’ diye imtihan etmek için Allah *celle celâlihû hayatı* ve ölümü yarattı. Sizi bu dünyaya gönderdi.” diye Kur’ân-ı Kerîm bildiriyor.

Hayatın en mühim gayesi Allah'ın rızasını kazanmak olunca; Allah'ın rızasını kazanmak için ne yapmak lazım geldiğini öğrenmeye

¹ 67/Mülk, 2.

çalışmak da en önemli işi olur. Ama biz bunu yapmamışız. Siz de yapmadınız. Biz de yapmadık.

Hepimiz kusurluyuz, dertliyiz. Burada, diyâr-ı gurbette, boynu bükük birbirimizle dertleşiyoruz. Biz hayata bu gözle bakmadık. Hayatın faaliyetlerinin içine bu mantıkla girmedik. Kendimizi hayatın içinde yaşıyorken bulduk.

Yaşıyorken yarım yamalak duyduğumuz kadar emirleri tuta tuta nihayet bir de haccın da yapılması gerektiğini öğrendik, geldik. Çok şeyleri bilemeyiz. Hatta bu haccın nasıl yapılacağını bilemeyiz. Kur'ân-ı Kerîm'i çoğumuz okuyamayız. Namazı neler bozar, neler bozamaz bilemeyiz. Allah'ın neleri farzdır, neleri haramdır, çoğunu bilemeyiz.

Mesela Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* buyurmuş ki;

وَلَا يَحِلُّ لِمُسْلِمٍ أَنْ يَهْجُرَ أَخَاهُ الْمُسْلِمَ فَوْقَ ثَلَاثَةِ
أَيَّامٍ

Lâ yehillü li-müslimin en yehcüre ehâhü'l-müslime fevka selâseti eyyâmin.

Çeşitli rivayetleri var. İmam Buhârî *el-Edebü'l-Müfred* kitabında yazmış.

b. Müslümanın Müslümana Üç Gün Dargın Kalması

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

“Bir müslümanın öteki müslümana üç günden -bazı rivayetlerde üç geceden- daha fazla küs kalması helal olmaz.”

Helal değil, haram. Dargınlık haram. Biri ötekisiyle karşılaştığı zaman o bu tarafa başını çeviriyor, ötekisi öbür tarafa başını çeviriyor. Birbirlerine küsler, konuşmuyorlar.

Birisi selam veriyor, ötekisi almıyor. Selam veren kazanır, selam vermeyen şeytanın tuzağına düşmüştür.

Bak bu haram! Yok mu bizim içimizde küslükler? Hepimizin küs olduğu bir sürü insan yok mudur? Özel hayatımızı yoklayalım.

Birisi çıktı, dedi ki;

“Hocam, yandık.”

“Niye?” dedim.

“Bu durumda hiçbirimiz cennete giremeyiz.”

“Niye giremezsiniz?”

“Biz birbirimizle çok dargınız.”

“Ben oğlumla konuşmuyorum” dedi bir tanesi. Bir tanesi; “Ben kardeşimle küsüm.” dedi.

Bir tanesi annesiyle dargın, bir tanesi akrabasıyla dargın, ötekisi kardeşiyile dargın.

“Hocam, hepimiz bir sürü dargınlıklar içerisindeyiz.” dedi.

Doğru, doğru siz öylesinizdir.

Neden?

Küslüğün haram olduğunu size bastıra bastıra öğretmedik de ondan. Öğrenmedik de ondan. Hepimizin bir makul sebebi vardır:

“O adam bana böyle yaptı; ben de ona küstüm.”

Küstün ama Peygamber Efendimiz; “Üç günden ziyade küsmek haramdır.” diyor.

Hiç küsmeyeceksin. İslâm toplumu muhabbetli bir toplum olacak. İslâm cemiyeti birbirini seven insanlardan müteşekkil, samimi insanlardan müteşekkil bir topluluk olacak.

“Hocam, haram olduğunu biliyoruz ama adam barışmazsa ne yapalım?”

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* buyuruyor ki;

“Evela selam veren günahına kefareti kazınmış olur. Onun günahı mağfiret olunur. Öteki selamı almazsa melek onun selamını alır. O bağışlanır.” diyor.

Senin de yüksek sesle söylediğin gibi hepimizin dargınlığı, küslüğü var ve bazen karşı taraf barışmıyor. İşte şimdi bu benim söylediğim noktaya getiriyor. Adam bilmiyor; elini uzattığı kimseye elini uzatmadığı zaman, el sıkışmadığı zaman cennete giremeyeceğini bilmiyor.

Lem yedhuli'l-cennete cemîâ. “İkisi birden cennete girmez.”

Dargın ölürlerse ikisi de cennete girmez. Veyahut ikisi birden girmez. Haklı olan girer, haksız olan girmezmiş.

Hadîs-i şerifte; “Barışan girer, barışmayan girmez.” mânasına olabilir

Bizim asıl maksadımız ne? Küslük konusunu işlemek mi?

O da arada işlenmiş oluyor ama asıl mak-sadımız; dinimizin inceliklerini bilmiyoruz. Ya biz bilmiyoruz ya biz elimizi uzattığımız za-man elimizi sıkmayan şahıs bilmiyor.

Netice itibariyle bilmiyoruz. Allah'ın rı-zası yollarını bilmiyoruz muhterem kardeşle-rim! Allah'ın rızası yollarını bilmiyoruz.

Onun için ilim öğrenmek bir müslümana; sana, bana, senin hanımına, senin çocuğuna, kendine, herkese kadına, erkeğe, büyüğe, küçüğe, en önemli farz oluyor.

Şimdi biz Kur'ân-ı Kerîm'i öğrenmeye heves ediyoruz. Küçükten, ilk okuldan, yaz tatillerinde çocuklarımızı hocaya göndeririz.

İlk öğrendiğimiz, öğrettiğimiz nedir?

“Kur'an-ı bir öğrensin.”

Benim çocuk, benim oğlum, benim kızım camiye gidiyor *elif be*'yi öğrendi, Kur'an'ı söktü, yavaş yavaş okuyabiliyor.

Maşaallah maşaallah!

Bir sene okudu, hatim indirdi; çocuğumuzun ilk hatmi münasebetiyle bir ziyafet verdik.

Maşaallah maşaallah!

Ondan sonra?

Ne kadar çok hatim ederse o kadar iyi.

Kur'ân-ı Kerîm'i ne yapıyoruz?

Hatmi devam ettiriyoruz muhterem kardeşlerim!

Nasıl devam ettiriyoruz?

Kur'ân-ı Kerîm'in sonu hangi sure?

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ

Kul eûzu bi-rabbi'n-nâs sûresi.

قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ

Kul hüva'llâh'ı okuyoruz.

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ

Kul eûzü bi-rabbi'l-felâk'ı okuyoruz, *Kul eûzü bi-rabbi'n-nâs'ı* okuyoruz da *sada-ka'llahu'l-azîm*, "Yâ Rabbi! Ben hatim ettim, sevabı ver." demiyoruz.

Ya ne diyoruz?

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn diye kitabın önüne geçiyoruz. Sonundan tekrar başına bir yapıyoruz.

Ondan sonra;

الْمَ ذٰلِكَ الْكِتٰبُ لَا رَيْبَ فِيْهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِيْنَ

Elif, lâm, mîm. Zâlike'l-kitâbü lâ reybe fîh. Hüden li'l-müttakîn.

Bakara suresine de başlıyoruz; “Oh, şimdi rahat ettim, *sadaka'llâhu'l-azîm.*” diyoruz, ellerimizi açıp Allah'tan istiyoruz:

“Yâ Rabbi! Ben senin kitabını bir kere okudum. Peygamber Efendimiz vaat etmiş ki bir insan bir hatim indirdiği zaman duası kabul olur. Allah duasını müstecap kılar. Benim istediğimi ver.” diye gözlerimizden yaşlar aka aka Allah'tan istiyoruz.

Rahmetini istiyoruz, cennetini istiyoruz, hastalıklardan şifa istiyoruz, âfiyet istiyoruz, istiyoruz, istiyoruz...

Ama işi sağlama bağladıktan sonra. Fâtiha'ya bir geçiyoruz, Bakara sûresine bir başlıyoruz, ondan sonra.

Muhterem kardeşlerim!

Bu önemli bir şey, güzel bir nükte.

Niye *kul eûzü bi-rabbi'n-nâs'* te, sonunda *sadaka'llâhü'l-azîm* demiyoruz?

“Ben senin kitabını bırakmam, yâ Rabbi! Tekrar tekrar okurum. Bu benim âhîret saadetimin medarı; ben bu ipi bırakmam. Bunu bırakırsam kuyunun dibinde kalırım, uçurumun dibinde kalırım, denizde boğulurum; onun için bu ipi bırakmam.” diyoruz.

Başa geçiyoruz tekrar okuyoruz, tekrar okuyoruz, tekrar okuyoruz.

Ama Peygamber Efendimiz diyor ki;

“Kur'ân-ı Kerîm'i okuduğun zaman onun yasakları seni günahlardan alıkoyabiliyorsa Kur'an'ı okuyorsun. Eğer alıkoymuyorsa sen onu okumuyor sayılırsın.”

Kur'ân-ı Kerîm bize; yasaklarından kaçınmak için emirlerini ifâ etmek için indirildiğinden, “Emirlerini tutmazsan yasaklarından kaçınmazsan ne kadar okursan oku, okumamış sayılırsın.” diyor Peygamber Efendimiz hadîs-i şerîfnde.

Lâ takraû, “Okumamış sayılırsın.” diyor.

Okuyorsun ama “Okumamış sayılırsın.” diyor.

Neden?

Yasağını çiğnedin, emrini tutmadın; bu ne biçim okumak?

Allahu Teâlâ hazretleri bir âyet-i kerîmede, Münâfikûn sûresinin birinci âyetinde buyuruyor ki;

Bismillâhirrahmânirrahîm.

إِذَا جَاءَكَ الْمُنَافِقُونَ قَالُوا نَشْهَدُ إِنَّكَ لَرَسُولُ اللَّهِ

*İzâ câeke'l-münâfıkûne kâlû neşhedü inneke le-Resûlullâh.*²

c. Münafık İnsan

İzâ câeke'l-münâfıkûne. “Ey resulüm! Münafıklar sana geldikleri zaman.”

Münafık, müslümanların toplumu içinde ama kalbi inanmamış. Kalbi Resûlullah’a bağlanmamış, içi başka dışı başka, ikiyüzlü.

Kâfir olsa; açıkça küfrünü, inançsızlığını, bağlantısızlığını doğrudan doğruya söylese İslâm toplumu onun canını çıkaracak, yaşat-

² 63/Münâfikûn, 5

mayacak. Söyleyemiyor. İçinde inanmamış, içinde küfür, şirk, isyan, itiraz ve itaatsizlik var ama dışından bağlı görünüyor.

Resûlullah'a geliyor, selam veriyor.

İzâ câeke'l-münafıkûne kâlû neşhedü inneke le-Resûlullah. “Şehadet ederiz ki sen Allah'ın Resûlü'sün.” diyorlar.

Neşhedü inneke le-Resûlullah. “Şehadet ederim ki sen muhakkak Allah'ın Resûlü'sün.” diyorlar.

Bunu dil söylüyor.

Kâlû, dediler ki; *neşhedü inneke le-Resûlullah.* “Şehadet ederiz ki sen muhakkak Allah'ın Resûlü'sün.” dediler.

“Ey Resûlüm, sana geldikleri zaman böyle dediler.”

Tamam.

Va'llâhu ya'lemu inneke le-resûlüh. “Allah senin O'nun elçisi, peygamberi olduğunu, Resûlullah olduğunu biliyor.”

Tamam, bu gerçek, bu doğru, bu hakikat.

Va'llâhu yeşhedü inne'l-münafıkûne le-kâzibûn. “Allah şehadet eder ki münafıklar yalan söylüyorlar.”

“Münafıklar yalan söylüyorlar.” deyince; “Resûlullah’ın peygamberliği de reddedilmiş sayılmasın.” diye; “Allah biliyor ki sen onun elçisisin, Resûlü’sün.” diyor.

Tamam, bu gerçek, baş tacı; ama “Münafıklar yalan söylüyorlar.” diyor.

Ne söylediler?

Kâlû neşhedü inneke le-Resûlullah. “Sen Allah’ın Resûlü’sün.” dediler.

Niye yalan?

Kalbi inanmadığı için yalan, kalbinden geldiği gibi konuşmadığı için yalan, içi kâfir olduğu için yalan, sözü özüne uymadığı için yalan, içi dışı başka olduğu için, yamuk olduğu için yalan!

Onun için Kur’ân-ı Kerîm’i anlamamız lazım. Kur’ân-ı Kerîm’i bilmemiz lazım.

Sahabe-i kiram diyorlar ki;

“Yâ Resûlallah! Biz senden Kur’ân-ı Kerîm’i dinlerken çok duygulanıyoruz. Tüyle-

rimiz ürperiyor, gözlerimizden yaşlar boşalıyor ama kendimiz okurken o duyguları bulamıyoruz.” diyorlar.

Aslında onlar Arapça bilirlerdi.

“Siz şöyle okuyorsunuz ama ben mânasını düşünene düşünene, adım adım, yudum yudum, zevkini çıkara çıkara okurum.” diyor.

Kur’ân-ı Kerîm’i öyle okumamız lazım. Hepimizin Arapça bilmesi lazım. Hepimizin bir lisanının Arapça olması lazım.

Türkiye’de çeşitli kardeşlerimiz var, Doğu Anadolu’da Kürt kardeşlerimiz var, Kürtçe konuşuyor ama Türkçe’yi de biliyor. Yugoslavya’dan gelmiş Boşnak kardeşlerimiz var; Boşnakça biliyor ama Türkçeyi de biliyor.

Lazlar var bir başka. Kendi Lazcaları var; ondan sonra Türkçe’yi biliyor.

Sen dünya işi olarak yaşadığın bir memleketin dilini öğreniyorsun da Kur’an’ın dilini niye öğrenmiyorsun?

Alışmamışız, düşünmemişiz. Millet İngilizce öğrenmeye gayret ediyor da Kur’an öğrenmeye, Kur’an’ın dilini anlamaya çalışmı-

yor. Kur'an'ı öğrenmeye çalışmamışız. Büyük eksiklidir.

Bizim dedelerimiz Arapça kitaplar yazmışlar, bugün Araplar okuyorlar. Bizim dedelerimiz böyle değildi ki. Bizim dedelerimizin hepsi bilirlerdi bunu, hepsi Farsça bilirlerdi.

Öyle diyor tarihçiler; İran'a hâkim olmuşlar, Irak'a hâkim olmuşlar, Horasan'a hâkim olmuşlar, Türkistan'a hâkim olmuşlar. Onların hepsi Farsça'yı bilirler, hatta bir zamanlar Selçukluların resmi dilleri Farsça idi.

Sonra işte Karamanoğlu Mehmet Bey; "Her yerde Türkçe konuşulsun." demiş.

Kardeşlerimiz Farsçayı biliyorlar, Kürtçeyi biliyorlar, Lazcayı biliyorlar, Boşnakçayı biliyorlar, Tatarca'yı biliyorlar, şunu biliyorlar, bunu biliyorlar.

Sizler ve bizler ve başka milletler, bütün müslümanlar, -hepsi bizim kardeşimiz- Allah'ın kelamı olan Kur'an'ın dilini öğrenmemişiz. Çok büyük eksiklik. Çok gevşek müslümanlarız.

"Peki, dilimle öğrenmedim ama hocam, ahkamını biliyorum." diyebiliyor muyuz?

Kur'an'ın haramları nelerdir, helalleri nelerdir; bilebiliyor muyuz?

Onu da diyemiyoruz. Ondan da haberimiz yok. O hususta da bilgimiz yok.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Bizim Kur'ân-ı Kerîm'i başından sonuna döne döne, döne döne zevkle okuduğumuz gibi dinimizin kitaplarını da döne döne, döne döne zevkle okuyup hatmetmemiz lazım.

d. İlmihal ve Fıkıh Kitaplarını Çokça Okuyup Uygulamalıyız

Bir ilmihal kitabını baştan sona okumamız, hatmetmemiz, okumamız, hatmetmemiz, okumamız hatmetmemiz lazım. *Büyük İslâm İlmihali*'ni, *Nîmetü'l-İslâm* kitabını, bilmem Fikri Yavuz'un *İslâm Fıkıhı* kitabını, Asım Köksal'ın *İslâm İlmihali*'ni, neyse...

Bir ilmihal kitabını; bizim dilimizin açık bir üslubu ile yazılmış, okuduğumuz zaman anlayabileceğimiz bir kitabı, Ahmet Hamdi Akseki'nin *İslâm Dini* kitabını veya bilmem daha başka bir Ali Kemal Belviranlı kardeşimizin *İslâm Prensipleri* kitabını tekrar tekrar

okumamız lazım. Bir kere değil; çünkü bilmiyoruz.

Allah'ın emirlerini bilmemiz lazım. Allah'ın emirlerini, yasaklarını bilen insanların yanından ayrılmamız lazım, meclislerine devam etmemiz lazım. Öyle insanları transfer etmemiz lazım.

Geçen gün okudum; hangi takımın birisine bir futbolcu geçti; kaç milyar?

Bre ne para be, bu kadarı müslümanın elinde olsa cihanı fetheder. Bir adamın top tekmelemek için hünerinden dolayı ayağına verilen paraya bakın.

Allah Allah, şu insanlar ne kadar gafil, ne kadar cahil ki Allah yolunda sarf etmedikleri paraları nerelere sarf ediyorlar!

Türkiye'de para mı yok? Türkiye fakir mi? Müslümanlar parasız mı?

Öyle zengin ki dört milyarı nasıl döküyor, nasıl harcıyor? Bir futbol bu ya, bir tekme, topu tekmeleme; hüneri bu. Topa tekme atma hüneri bu. Dört milyar yedi milyar...

Ne demek dört milyar?

“Dört bin tane milyon” demek; bir milyon, iki milyon, üç milyon, on milyon, yüz milyon, bin milyon, iki bin milyon, üç bin milyon; “dört bin tane milyon” demek. Akıl durur. Nerelere ne paralar veriliyor.

Hoca transfer etmemiz lazım; onun için söylüyorum. Tekme atan adama bu kadar para veriyorsun da sana âhireti öğretecek insanı niye arayıp bulmuyorsun?

“Yok, hocam bizim beldemizde doğru düzgün bir şey yok.”

Sen parasını sağla, istersen ben sana, senin köyüne, senin şehrine kaç tane göndereyim. Sen parasını sağla ben kaç tane istersen göndereyim. Allah’ın dinini bilen, Arapça bilen...

Bir insana su lazım mı?

Lazım. Susuz yaşayamaz. İnsanoğlu susuz yaşayamaz. Hücreleri susuz kaldı mı ölür. İki gün su içme, dışarıya çık; üçüncü gün hemen ölürsün. Su mutlaka lazım, susuz yaşanmaz.

Hava?

Hava daha acil olarak lazım. Çünkü insan iki dakika falan havasız olmaya dayanır; on-

dan sonra ölür. Havasızlıktan çırpına çırpına ölür. Geçen sene -Allah rahmet eylesin- tünelde havasızlıktan sıkışıp öldükleri gibi.

Demek ki bir dakika ayrı kalmaya tahammülü yok.

Muhterem kardeşlerim!

Bir insana dinini öğretecek insan; havadan da, sudan da, gıdadan da daha önce lazım. Daha önce lazım; çünkü âhiretini kazanacak. Onun sayesinde âhîret yolunu bulacak, Allah'ın rızası yolunu bulacak, Allah'ın cennetine gidecek, ebedi saadeti bulacak.

Hüm fîhâ hâlidûn.

Âhîret âleminin sonsuz mutluluklarını kazanacak. Buna milyonlar değil, trilyonlar değil, rakamlara sığmayan, bitmez tükenmez paralar verilir. Buna canlar feda edilir. Hoca bu kadar önemli.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Şize, başına siyah sarık sarmış; “Ben Peygamber Efendimiz’in soyundanım, seyyidim.” diye İranlı bir Şîî molla gelse, konuşsa itimat eder misiniz?

Etmezsiniz, edemezsiniz. Çünkü normal çizgiden çıkmış bir durum. Evet, âyet okuyacak, bir şeyler okuyacak ama itimat edemezsiniz.

Daha başka ekollere, gruplara, fırkalara mensup insanlar gelse... Mesela Hindistan'da "Kadıyânîlik" diye bir yol var; "İslâm'da cihad yoktur." diyor; kâfir oluyor.

İslâm'da cihad olmaz olur mu?

"İslâm tepeden tırnağa nefsiyle cihad, her şeyde cihad" demektir.

İnsan bir harfini inkâr eti mi yoldan çıkıyor. Camiler, vesaireler yapıyorlar.

İnanabilir misiniz?

İnanamazsınız. Sapık; yolu sapık, yolu yanlış.

İnsanın dinini kimden alacağına, öğreneceğine dikkat etmesi lazım. İlmi kimden öğreneceğine dikkat etmesi lazım.

Bazı insanlar gidiyorlar, bazı yerlerde tahsiller görüyorlar da memleketlerine bir şeyleri kabul etmeyen, inkârcı insanlar olarak

dönüyorlar. Onu kabul etmiyor, bunu kabul etmiyor, onu reddediyor, bunu reddediyor.

Neden?

Yanlış yerden sakat bilgi, güdümlü bilgi alıyor. Maksatlı tanzim edilmiş bir fırkayı haklı çıkarmak için bazı gerçekleri saklayarak, bazılarının üstüne bastırarak, bazılarını da çığırından çıkararak, istikametini değiştirerek öğreten şeyler.

Niğde miydi, Bor muydu? Oradan birisi çıkmış, bir kitap yazmış.

Dediler ki;

“Hocam, bizi bu adamdan kurtar.”

Niye?

Biz bu adamla baş edemiyoruz.

İlkokul öğretmeniymiş. İlkokul öğretmeniymiş ama din namına kitap yazmış. “Din budur; dinin aslı, özü budur.” filan diye “dinin özü” diye kitap yazmış.

Hocaları beğenmiyor;

“Benim karşıma çıkacak hoca yok, benim karşıma çıkacak müftü yok, benim karşımda durabilecek vaiz yok!” diyormuş.

“Aman hocam, bizi bu heriften kurtar.”
dediler.

“Getirin bakalım Őu kitabı da bir göreyim.” dedim.

Getirdiler kitabı, aldım elime kalemi, bir sayfada elli hata var.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŐAN

6 Zilhicce 1411 / 19.06.1991

[Bütün HAC VE UMRE SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

